

BÀI THƠ VỀ CẢI CÁCH RUỘNG ĐẤT CỦA VĂN CAO

Văn Cao, 1993 - Ảnh: Nguyễn Đình Toán

NTT: Giữa quá nhiều bất trắc cuộc đời, tiếng thơ Văn Cao chẳng bao giờ đổi giọng. Chữ nghĩa của ông như được viết ra từ ngòi bút kim cương chứ không phải bút lông bút sắt. Và khi tiến hành chọn bản thảo tập thơ *Lá*, Văn Cao rất vui lòng ủy thác cho Nguyễn Thụy Kha, Thanh Thảo và tôi tuyển chọn. Hầu như ông hoàn toàn yên tâm về việc đó. Ông nói: “Ba thằng mày bảo được là được!”. Dù là trong thời kì “đổi mới” rất mạnh mẽ, chúng tôi vẫn thấy ông có

một bài thơ mà nhà xuất bản khó lòng chấp nhận, đấy là bài
ĐồngChíCủaTôi

viết năm cải cách ruộng đất (1956).

Bài thơ tràn đầy lòng tin vào chủ nghĩa xã hội mà cảnh tỉnh những sai lầm của hiện tại, nó là tiếng lòng thống thiết của người cộng sản bị xử bắn oan gửi tới các đồng chí của mình. Không trung thực với Đảng, không có lòng can đảm của một đảng viên, không chan chứa một trái tim nhân đạo... không thể viết được một bài thơ róm máu như thế. Nhưng 30 năm và hơn thế nữa, nó vẫn chỉ là bài thơ của riêng ông. Chúng tôi biết điều đó, và đề nghị ông “để lại”, ông đồng ý ngay. Đầu năm 1995 này, tôi nhắc lại với ông bài thơ ấy, và thấy đã đến “thời” bài thơ có thể in được rồi, nhưng ông nói sau khi nhấp một ngụm rượu: “Thôi, cứ để sau khi mình chết rồi in cũng chưa muộn”. Ngày ông qua đời, tôi bỗng mở sổ tay xem lại bài thơ ấy, và tôi đã khóc.

NGUYỄN TRỌNG TẠO

ĐỒNG CHÍ CỦA TÔI

VĂN CAO

Người ta các đồng chí của tôi
Treo tôi lên một cái cây
Đội một loạt đạn nổ
Tôi sẽ dấy như một con nai con
Ở đầu sợi dây
Giống như một nữ đồng chí
Một anh hùng của Hà Tĩnh
Tôi sẽ phải kêu lên
Như mọi chiến sĩ bị địch bắn
Đảng Lao động Việt Nam muôn năm
Cho mọi người hiểu khi tôi chết
Vẫn còn là một đảng viên
Cho mọi người hiểu khi tôi chết
Máu của tôi vẫn còn là máu của Việt Nam
Ở dưới gốc cây có các cụ già các bà mẹ
Đã nuôi cách mạng
Các em nhỏ từ ba tuổi đứng nhìn tôi
đấy chết
Có mẹ tôi
Ba lặn mang cơm đến nhà tù
Hãy quay mặt đi
Cho các đồng chí bắn tôi
Tôi sợ các cụ già không sống được
Bao năm nữa
Để nhìn thấy xã hội chủ nghĩa
Của chúng ta.
Chết đi mang theo hình đứa con
Bị bắn
Tôi sợ các em còn nhỏ quá
Sẽ nhớ đến bao giờ
Đến bao giờ các em hết nhớ
Hình ảnh tôi bị treo trên cây
Bị bắn
Hãy quay mặt đi
Cho các đồng chí bắn tôi...

Nước mắt lúc này vì Đảng nhỏ xuống
Dòng máu lúc này vì Đảng nhỏ xuống
Đảng Lao động Việt Nam muôn năm
Đảng Lao động...

VĂN CAO
(1956)

32 Phản Hồi

Phong, on [16.09.2011 at 07:41](#) said:

Văn Cao sống rất lâu

[Trả lời](#)

1.

Hòa, on [16.09.2011 at 10:06](#) said:

Anh Tạo ơi ! CCRD , một giai đoạn đầy máu và nước mắt. Mất mát và đau thương đó dai dẳng đến hôm nay mà sao ta cứ né tránh mãi. Bài thơ về CCRD của Văn Cao vẫn còn ” nhạy cảm ” mà vẫn chưa được in chính thức . Anh đã dũng cảm đưa lên để thấy hết nỗi đau của những con người thời đó và cả nỗi đau, hệ lụy của nhiều thế hệ người Việt ta. Bố tôi tham gia hoạt động cách mạng và phải chứng kiến cảnh các đồng chí của ông bị vào tù, bị xử oan... Bố mẹ tôi đã âm thầm giúp đỡ nhiều người bị qui kết, oan sai từng miếng bánh, lon gạo trong những ngày cơ hàn đó.Tôi lớn lên được nghe bố mẹ tôi kể lại những năm tháng kinh hoàng đó và bố tôi thường đọc một bài thơ dài cho tôi nghe, không rõ là của ai, nhưng chắc chắn là của những người đã đi làm cách mạng.Đến nay bao năm đã trôi qua mà tôi vẫn nhớ mấy câu. Quý mến tài năng và nhân cách của Anh, một nghệ sĩ tài hoa và tử tế, tôi xin chép lại mấy câu thơ khuyết danh đó :

*....Các đồng chí Việt Nam trong trận gió
Có ai ngờ rằng lại cần vào môi
Vì trung thành anh buộc tội cho tôi
Vì chung thủy tôi không hề nhận tội ...*

[Trả lời](#)

2.

thi gia, on [16.09.2011 at 11:43](#) said:

mỗi khi nghe ca khúc “Mùa xuân đầu tiên” chợt cảm thấy “đù đau đớn quản quai, tôi vẫn yêu thương trần gian điên đại này”. Cuộc đời của người nhạc sỹ

“viết Quốc ca Việt Nam” thật là thanh cao- duy mỹ, giá như được một lần trong đời được hầu rượu Cụ

[Trả lời](#)

3.

Nguyen Thi Chinh, on [16.09.2011 at 14:13](#) said:

Độc lời giới thiệu của anh Nguyễn Trọng Tạo và đọc bài thơ của Bác Văn Cao, tôi lại nhớ đến một đoạn băng dài được phát trên truyền hình Hà nội, do chính bác Văn Cao kể. Từ đó tới nay, không thấy phát lại băng này. Nhưng tôi rất nhớ chính bác Văn Cao kể rằng :” Tôi có 3 con ngựa: Con ngựa hội họa, con ngựa âm nhạc và con ngựa văn chương”. Khi Hà nội tiêu thổ kháng chiến, rút quân lên chiến khu Việt bắc thì tôi viết bài :” Tiến về Hà nội”, khi tôi quân ta đánh giặc bằng tầm vông giáo mác thì tôi viết ” Bài ca không quân nhân dân Việt nam”. Thế là họ hợp kiểm điểm tôi, kết luận tôi là lạc quan tếu. Như thế là tôi có 3 con ngựa họ đánh què mất hai, chỉ con ngựa hội họa, tôi đi vẽ tranh minh họa để kiếm sống. Người lấy lại danh dự cho bác Văn Cao chính là Nhạc sỹ Trinh Công Sơn, anh đã cùng các nhạc sỹ của Sài gòn tổ chức đêm nhạc Văn Cao năm 1991. Hôm nay nhân đọc bài này tôi viết lại để mọi người cùng xem và hiểu rõ về bác Văn Cao tài ba của nhân dân.

[Trả lời](#)

4.

HatGiang52, on [16.09.2011 at 14:43](#) said:

Độc bài thơ này, lòng tôi đau như cắt. Hội ấy tôi còn rất nhỏ, được mẹ đưa đi xem đấu tố địa chủ, được mục sở thị người ta bắn địa chủ trước hàng ngàn người, tôi sợ quá rúc đầu vào áo mẹ tôi...

Nay đọc bài thơ của Văn Cao, những hình ảnh của ấu thơ chợt ùa về...Tôi bỗng thấy bóng dáng của Nguyễn Ngọc, Huệ Chi, và những người khác hòa lẫn trong bóng hình của dĩ vãng đau buồn. Ôi Việt Nam yêu dấu của tôi! Tôi sẽ phải khóc đến khi nào nữa vì những người mà tôi hết lòng yêu kính!?...

[Trả lời](#)

5.

bachkhoa, on [16.09.2011 at 14:51](#) said:

Neu khong co bac Tao va cac bac giu lai duoc bai tho nay thi dan Viet lam sao biet duoc tam long Van Cao thuoc ay. cam on trang chu rat nhieu.

[Trả lời](#)

6.

nguyen trong phu, on [16.09.2011 at 16:33](#) said:

Xin vinh biêt đòng chí STALIN, vinh biêt đòng chí MAO TRACH DONG cùng toàn thể các đòng chí.

[Trả lời](#)

7.

Cuu Chien Binh, on [16.09.2011 at 16:34](#) said:

Cảm ơn NTT đã cho bà con được biết bài thơ đau đớn này. Hà Tĩnh quê tôi ngày ấy, tôi còn bé, theo anh đi xem đấu tố địa chủ. Một người gần xóm có dăm mẫu ruộng, có vài con trâu, có những người thân đi kháng chiến chống Pháp, bị qui là địa chủ cường hào, bị trói bắt qui trên sàn đấu dựng giữa cánh đồng. Đến tận bây giờ, tôi vẫn còn nhớ, những bản cố nông, mấy đêm trước còn chui rào ăn trộm bầu bí nhà tôi, nhảy chơi chơi xía xói chửi rửa người "địa chủ" từng giúp kháng chiến. Chỉ một lúc, du kích lôi ông ấy ra cây cọc chôn sẵn giữa ruộng, bắn !

[Trả lời](#)

8.

Nguyệtmhư, on [16.09.2011 at 17:51](#) said:

Cường tín , Đại đồng:

- Cải cách ruộng đất ở VN
- Cách mạng văn hóa ở Trung Quốc,
- 20 000 người Ba lan bị giết ở Liên Xô.
- Diệt chủng Polpot – Campuchia
- Đại nhà tù ở Triều Tiên.

Thế giới, hãy cảnh giác, không cho sự việc tiếp diễn nữa.

[Trả lời](#)

9.

Trung, on [16.09.2011 at 18:32](#) said:

Tôi mới đọc trên mạng cách đây không lâu nhưng không nhớ tác giả. Bài đó đã phân tích rằng xô đẩy Việt Nam vào cuộc cải cách ruộng đất đẫm máu và nước mắt mà hệ lụy vẫn kéo dài mãi tới bây giờ là mưu của Tàu. Các cố vấn Tàu đã ép lãnh đạo ta làm việc này. Kể cả việc bắn Bà NGUYỄN Thị Năm ở Thái Nguyên, một con người yêu nước, dốc hết của cải cho cách mạng, nuôi dưỡng nhiều đ/c lãnh đạo của ta...trong CCRĐ. Thật là đau xót đến tột cùng. Ôi ! Nước Việt mình bao giờ hết nước mắt, khổ đau

[Trả lời](#)

10.

Phan An, on [17.09.2011 at 04:50](#) said:

“Ôi ! Nước Việt mình bao giờ hết nước mắt, khổ đau”

Trả lời bạn Trung:

Nạn nhân bị bắn mà vẫn ca ngợi kẻ bắn muôn năm.

Lạ thật.

Có phải vì rứa mà VN mình không cách chi thay đổi được?

Nên Hà Vũ vẫn vào tù và biển đông vẫn dậy sóng, đảo sẽ chìm dần?

Phan An

[Trả lời](#)

11.

Nông dân VN, on [17.09.2011 at 10:27](#) said:

Bài thơ của bác Văn Cao hình như viết về câu chuyện thật ở quê tôi. Quê tôi - thôn Hạc Châu (nay là xã Xuân Châu) huyện xuân Trường tỉnh Nam Định. Trong 9 năm kháng chiến chống Pháp, chủ tịch xã Hạc Châu là Bác Hanh, Đảng viên Đảng Lao động VN. Đến CCRĐ, bác Hanh bị quy là địa chủ, quốc dân đảng, đội CCRĐ đem bắn Bác. Khi bị trói vào cọc, Bác còn kịp hô: HỒ Chủ tịch muôn năm, Đảng Lao động VN muôn năm. đội trưởng CCRĐ chạy đến, lấy giẻ nhét vào miệng Bác, trước khi hô bắn. Đến thời sửa sai, người ta đưa Bác vào nghĩa trang; khi cải lên, miệng bác vẫn ngậm giẻ, hai tay vẫn bị buộc bằng dây thép. Người dân quê tôi vẫn nhớ chuyện này. Đọc bài thơ của Bác Văn Cao mới biết, nỗi đau này ko chỉ ở quê tôi, mà ở khắp nông thôn miền bắc VN, khi cơn bão đen CCRĐ với những cố vấn Tàu do Mao cử đến quét qua.

[Trả lời](#)

12.

13.

Nguyễn Lộc, on [17.09.2011 at 22:28](#) said:

Một bài thơ cay đắng. Trong CCRĐ có nhiều trượng hợp họ bắn đồng chí như thế. Chỉ những nhà văn can đảm vì sự thật mới viết ra được như Văn Cao.

Nhưng chỉ dấu trong sổ tay trong tù. Nếu đưa ra không những không được in mà còn bị đánh tội bời.

Đây là lần đầu tiên tôi được đọc bài thơ này. Có phải lần đầu tiên nó được công bố?

Kính nể các ông.

[Trả lời](#)

14.

thodau, on [18.09.2011 at 03:31](#) said:

Ngoài đời người ta kể nhiều về chuyện này nhưng viết thành thơ chỉ có ông VĂN CAO và đăng lên blog có lẽ chỉ mới có bác Tào !

Trả lời

15.

love, on [18.09.2011 at 16:29](#) said:

Khi CCRĐ tôi chưa ra đời nhưng tôi nghe kể và đã đọc những tác phẩm viết về thời kỳ đó, đọc bài thơ này của nhà thơ Văn Cao tôi lại nhớ về tác phẩm Thời của thánh thần của Hoàng Minh Tường đã bị cấm xuất bản(tuy nhiên các bạn vẫn có thể mua được ở phố Đinh Lễ). Trong thơ ca và văn học để qua được kiểm duyệt thì có lẽ đã bớt đi 2 phần sự thật và chúng ta chỉ thấy 1 phần sự thật mà thôi nhưng những gì đã và đang diễn ra hôm nay trên khắp VN này thì có lẽ còn khủng khiếp hơn thời CCRĐ hơn cả thời phong kiến thực dân. Thật khủng khiếp!

Rất kính nể trang chủ đã đăng bài thơ này.

Trả lời

16.

Gloomy 1721979, on [19.09.2011 at 13:07](#) said:

Mặc dù đọc nhiều tác phẩm của Văn Cao , nhưng đây là lần đầu tiên tôi được đọc tác phẩm của ông viết về thời CCRĐ . Cảm ơn bác Tạo .

Trả lời

17.

BÌNH, on [19.09.2011 at 13:41](#) said:

Đọc bài thơ và xem bình luận của các bác,tôi không bao giờ tin ở nước ta lại từng có một việc CCRĐ như vậy lại xảy ra!Vicon người càng ngày càng văn minh hơn,hiểu biết hơn ...chứ làm gì có mmột việc siêu ngu ngốc mà tìm trong lịch sử loài người (đương nhiên là kể cả ở châu PHI!) cũng không hề có!. Các nhà thơ,nhà văn có hư cấu quá không đấy!. Nếu hư cấu,tưởng tượng ...không đúng thì họ đã bị(hoặc sẽ)vào tù là hợp lý.

Trả lời

18.

Long, on [21.09.2011 at 15:09](#) said:

Văn Cao phong cách tựa tiên ông.

Trả lời

19.

vo thien huong, on [24.09.2011 at 15:48](#) said:

nhân cách lớn sống mãi muôn đời.văn cao mới là vĩ đại.

[Trả lời](#)

20.

21. [Văn Đức](#), on [09.11.2011 at 22:46](#) said:

Học sống làm NGƯỜI.

.

Bác Tạo kính mến,

Cảm ơn tấm lòng Nhân Văn của bác!

.

*

Tôi ở tuổi 5-6, khi nổ ra CCRĐ. Tôi ngồi trên vai Thầy tôi (quê tôi gọi Cha, Mẹ là Thầy, Bu) đi theo đoàn người đấu tố quanh làng giữa những ngày đông giá. Tôi đã chứng kiến cảnh xử bắn oan 2 người ở xóm dưới. Một quân nhân giải ngũ ở nhà kế bên đã làm nhiệm vụ bắn “viên đạn nhân đạo” (!?). Sau này, chị tôi (lớn hơn 5 tuổi) kể: Lúc đó người bị xử bắn chưa chết; Anh ta nhìn người cầm khẩu súng lục đứng dang chân trong tư thế sắp bắn và nói: Anh Ng. ơi, em xin anh tha cho em!... (Nếu viên đạn cuối cùng này cũng không giết người án tử, thì theo luật chung là được tha mạng; Tôi nghĩ chắc không có điều này!)...

Người quân nhân (QĐNDVN) đó đã không làm được theo lời xin của người “đồng chí” kia.

Tôi đã chứng kiến cảnh người quân nhân bắn chết người “đồng chí” này những ngày sống điên dại cuối đời: Vợ và con (hơn tôi 1 tuổi) đã phải đi ở nơi khác, trong xóm. Khi bà này đưa cơm nước về cho anh ta, anh ta đã vồ lấy cắn xé đến nỗi bà phải vùng chạy không giám về lại...

.

Những hình ảnh không thể quên của một thời u tối đó, theo tôi suốt đời. Tôi cảm ơn bác đã cho cơ hội viết; Nếu không, viết hồi niệm với tôi gian nan lắm. Mà “khối tình” này có đeo “xuống tuyến đài” thật ... ít còn ý nghĩa.

.

*

Năm 1996 (?) ghé qua Sài Gòn, tôi chỉ chọn mang theo 3 cuốn băng (Cassette) là cuốn Dân ca Quan họ Bắc Ninh và 2 cuốn về Bác Văn Cao: “Giấc mơ một đời người” và cuốn về Tang lễ Văn Cao.

Nhìn nhận những Tiền nhân Nhân văn, tôi chỉ viết ngắn:

Trần Đức Tháo chết tha hương, Văn Cao úp mặt vào tường.

Cảm nhận cá nhân thôi, nhưng cũng xin chia sẻ để

Hãy yêu Con Người hơn; Hãy sống như một Con Người đích thực!

.

Thân mến và Trân trọng.

[Trả lời](#)

22.

[Trong Nghĩa](#), on [09.11.2011 at 23:30](#) said:

Ông nội của Tôi là 1 chiến sỹ cộng sản, cũng bị hàm oan trong CCRD, rất may Ông nội Tôi không ký vào bản án ngay, mà sau này bị ép ký đành phải ký, nhưng

trước khi ký có viết bài thơ (bài số 1) rồi mới ký, do vậy phiên xử bản tạm hoãn để ép ký lại, cùng lúc đó có quyết định sửa sai nên thoát chết. Sau này Tôi tình cờ trong lúc dọn dẹp nhà cửa có tìm thấy cuốn nhật ký những ngày đen tối này mà **Bố** tôi chép lại, Tôi không biết phán xét đúng sai và không có ý chỉ trích ai cả. Nhưng thực sự đọc xong Tôi cũng mừng tưng ra và thấy rùng mình với những tháng ngày đen tối đó mà Gia đình Ông, Bà ...của Tôi đã phải trải qua

Cuốn nhật ký này tuy không dài, nhưng nếu dựa vào đó dựng thành 1 bộ phim thì nó hiện thực không kém ...

[Trả lời](#)

23.

[Inxx](#), on [10.11.2011 at 03:11](#) said:

CCRĐ chỉ là 1 thành tích nhỏ trong hàng ngàn thành tích xuất sắc của họ suốt 66 năm qua. Buồn thay còn quá nhiều người đến giây phút cuối vẫn chưa tỉnh.

[Trả lời](#)

24.

[Đặng Huy Văn](#), on [18.11.2011 at 17:32](#) said:

Tôi là một người hâm mộ và kính trọng bác Văn Cao từ khi còn học phổ thông. Hồi đó tôi còn được thầy giáo của tôi cho học thuộc lòng tác phẩm "Những mẫu chuyện về đời hoạt động của Hồ Chủ tịch" đặc biệt là lời tựa cuốn sách của tác giả Trần Dân Tiên "Như chúng ta đều biết, Hồ Chủ tịch là **VỊ CHA GIÀ CỦA DÂN TỘC!**" ...Anh Tạo ơi! Một đất nước lăm than bị quân ngoại bang đô hộ thì dân trí còn thấp lắm. Dân trí thấp là cơ hội để cho những kẻ cơ hội về chính trị ngoi lên trên xương máu, nước mắt, mồ hôi và cả chính những oan khuất của họ anh ạ! Tại sao lại phải thân với Mao, mặc dù biết nó là kẻ thù truyền kiếp của dân tộc (biết quá đi chứ!), là vì Tổ Quốc hay vì bản ngã? Bác Văn Cao là một vĩ nhân, là một chính nhân quân tử thì việc bị lũ tiểu nhân nó trị là lẽ thường tình, may mà chúng nó chưa giết được bác chết hẳn. Lạy Chúa! Đời bác thật khổ nhưng vẫn con may!

[Trả lời](#)

25.

[Đặng Huy Văn](#), on [18.11.2011 at 21:45](#) said:

Anh Tạo ơi, hồi xưa bác Văn Cao bị lũ cơ hội chúng nó khép vào hội "Nhân văn giai phẩm" cũng vì cái tính nói thực nói thẳng của bác ấy đấy! Mà thực ra tất cả các bác Trương Tửu, Trần Dân, Phùng Quán, Đặng Đình Hưng, Phan Khôi... đều chỉ đòi quyền được nói lên tiếng nói của CON NGƯỜI mà thôi, chứ có gì phản động đâu! Bây giờ thì lịch sử đã sáng tỏ: những kẻ đã mạnh mẽ, ra tay dùng quyền lực nhân danh cách mạng để trừng trị các bác ấy mới là bọn cơ hội phản cách mạng chống lại đất nước và dân tộc. Cảm ơn anh đã cho tôi được

đọc một bài thơ của bác Văn Cao đã nói hộ nỗi lòng của tôi. Trong CCRĐ, tôi mới 11 tuổi mà đã bị chúng bắt giam vì nhà tôi bị chúng nó qui là địa chủ anh ạ! Trong bài thơ, bác Văn nhắc đến Hà Tĩnh là quê tôi đó, còn người cộng sản bị trói trên cây và bị bắn chết là bác tôi đó. Hiện nay tôi đang viết hồi kí về gia đình tôi trong CCRĐ, tôi xin phép được chép bài thơ ấy vào hồi kí của tôi nhé! Một lần nữa tôi xin được cảm ơn anh nhé!

[Trả lời](#)

26.

[Đặng Huy Văn](#), on [01.01.2012 at 12:46](#) said:

KÍNH VIẾNG BÁC VĂN CAO

Chót vót Thiên Thai bác cứ ngồi
Đói no chẳng quản vẫn rong chơi
Ai ghen ai ghét cười nửa miệng
Mặc xác cường quyền, kệ Thiên Lôi
Yêu nước thương nhà hồn khắc khoải
Yêu bè yêu bạn biển đầy vơi
Nếu như ai cũng như đời bác
Cối Niết Bàn đâu chỗ bác ngồi!

Ngày tất niên 31/12/2011
Đặng Huy Văn

[Trả lời](#)

27.

[Dung pham](#), on [08.08.2012 at 00:18](#) said:

Cuộc Cải Cách Ruộng Đất đẫm máu để thực hiện đấu tranh giai cấp cường tin kiểu Mao-ít, vụ án Nhân Văn giai phẩm rập khuôn theo chiến dịch Trăm Hoa đua nở của Tàu (Bách gia tề phóng, bách hoa tề khai)... không thể không xảy ra, vì đó là sách lược, âm mưu của Tàu (cộng với sự phục tùng của ban lãnh đạo CS Việt) thực chất chỉ nhằm tiêu diệt sớm những người có tinh thần dân tộc trong hàng ngũ Việt Minh, họ là tinh hoa của dân tộc, họ đã hết lòng chiến đấu dưới lá cờ Việt Minh do chủ nghĩa yêu nước, có uy tín trong dân rất cao sau nhiều chiến thắng quân sự (dĩ nhiên là với sự giúp đỡ có hậu ý của CS Tàu), vì có triết được những công thần này, thì về lâu về dài Tàu mới nắm chắc được đảng cầm quyền CSVN để thực hiện những bước thôn tính kế tiếp. Nếu những người này không bị tàn sát, thì sau này họ chắc chắn sẽ là những đảng viên cao cấp, những nhà lãnh đạo chính trị quân sự có tinh thần dân tộc độc lập sẵn sàng bảo vệ tổ quốc trước dã tâm xâm lược của bọn bành trướng bá quyền Đại Hán-Do vậy, phải nhìn thấy cuộc CCRĐ không phải là do sự sai lầm của lãnh đạo CSVN hoặc sự

ngu muội của cấp thừa hành, mà là sự cài đặt sắp xếp có bài bản và áp lực cực lớn của Tàu (có cả 1 đoàn cố vấn Tàu, đặc trách về CCRĐ bên cạnh Bộ chính trị Đảng CSVN lúc đó). Không nhìn thấy dã tâm này của Tàu thì quá là quân dân cả nước quá ngây thơ, từ 1956 tới nay đã hơn nửa thế kỷ mà vẫn còn ngây thơ, vẫn bị tiếp tục lừa gạt, cứ như thế này thì thế nào cũng bị mất nước vào tay Tàu- Thật là đau xót

Nguồn: <http://nhathongquyentrongtao.wordpress.com/2011/09/16/bai-th%C6%A1-v%E1%BB%81-c%E1%BA%A3i-cach-ru%E1%BB%99ng-d%E1%BA%A5t-c%E1%BB%A7a-van-cao/>

Chuyển đến: **Lê-Thụy-Chi**

Ngày 26/8/4893 – Giáp Ngọ (19/9/2014)

www.vietnamvanhien.net